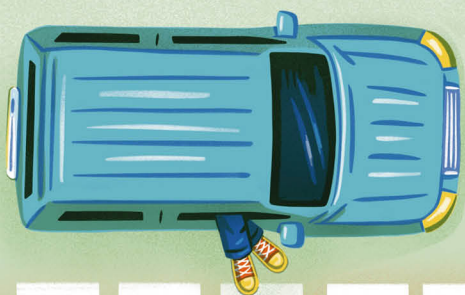

absynt

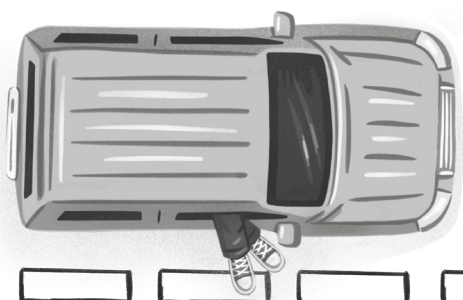

Wolfgang Herrndorf

Preložil Andrej Zahorák

absynt

WOLFGANG

Wolfgang Herrndorf

WOLFGANG

Preložil Andrej Zahorák

Preklad tejto knihy bol podporený grantom
Goetheho inštitútu.

The translation of this book was supported
by a grant from the Goethe-Institut.

u. fond
na podporu
umenia

Publikáciu z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia.

Originally published under the title TSCHICK

Copyright © 2010 by Rowohlt · Berlin Verlag GmbH, Berlin

Text © Wolfgang Herrndorf, 2010

Translation © Andrej Zahorák, 2023

Design, Layout, Cover & Portrait Illustrations © Zuzana Bartová, 2024

ISBN 978-80-8203-509-7

Mojim priateľom

Dawn Wienerová: „Bránila som sa.“

Pani Wienerová: „A kto ti povedal, že sa máš brániť?“

Todd Solondz: Vitajte v dome pre bábiky

(Welcome to the Dollhouse)

1

Ako prvé zacítim vôňu kávy a krv. Kávovar je oproti na stole a krv mám v topánkach. Ak mám byť úprimný, nie je to len krv. Keď ten starší povedal „od štrnástich“, poštal som sa. Po celý čas som sedel skrútený na stoličke a ani som sa nepohol. Točila sa mi hlava. Snažil som sa tváriť tak, ako by sa asi tváril Čik, keby mu niekto povedal „od štrnástich“, a od strachu som si naštal do nohavíc. Maik Klingenberg, hrdina. Pritom vôbec neviem, prečo sa tak bojím. Od začiatku bolo jasné, že sa to takto skončí. Čik určite nepustil do gatí.

A kde vôbec je? Na diaľnici som ešte videl, ako na jednej nohe doskackal do kríkov, ale tipujem, že dostali aj jeho. S jednou nohou človek ďaleko nedoskáče. Samozrejme, policajtov sa spýtať nemôžem. Ak ho naozaj nevideli, bude lepšie neupozorňovať ich na to. Možno si ho fakt nevšimli. A zo mňa nič nedostanú. Môžu ma aj mučiť. Aj keď nemecká polícia tuším nesmie nikoho mučiť. Také veci sa môžu robiť iba v telke a v Turecku.

Ale sedieť pošťaný a zakrvavený na diaľničnej polícii a odpovedať na otázky týkajúce sa rodičov tiež nie je bohvieaká výhra. Mučenie by bolo možno príjemnejšie, aspoň by som mal dôvod na strach.

Najlepšie je držať hubu, povedal Čik. Tiež to tak vidím. Teraz, keď mi je všetko úplne jedno. Teda skoro všetko. Tatjana Cosicová mi, samozrejme, jedno nie je, aj keď som na ňu už dlhšie nemyslel. Ale keď tu sedím, vonku hučí diaľnica a starší policajt už dobrých päť minút stojí pri kávozare, nalieva a vylieva z neho vodu, stláča tlačidlo a kontroluje prístroj zospodu, pričom každý degeš musí vidieť, že predlžovačka nie je v zásuvke, znova si spomeniem na Tatjanu. Pretože ak by neexistovala, v podstate by som tu teraz nebol. Aj keď s celou tou vecou nemá nič spoločné. Trepem? Sorry. Neskôr to skúsím vysvetliť. Tatjana v tomto príbehu nevystupuje. Najkrajšia baba na svete. Počas celej cesty som si predstavoval, že nás vidí. Ako vykúkame z kukuričného poľa, ako stojíme na hromade odpadkov s hadicami v rukách ako úplní idioti... Predstavoval som si, že stojí za nami a vidí všetko, čo vidíme aj my, a že je šťastná, keď sme šťastní aj my. Ale teraz som rád, že som si to celé iba predstavoval.

Policajt vytiahne zo zásobníka zelenú papierovú vreckovku a podá mi ju. Čo s ňou mám akože robiť? Utrieť podlahu? Policajt sa dvomi prstami dotkne nosa a pozrie na mňa. Aha. Mám sa vysmrkať. Urobím to a on sa na mňa usmeje. To mučenie asi beriem späť. Ale kam mám dať vreckovku? Rozhliadnem sa. Po celej stanici je sivé

linoleum, presne také ako na chodbe pred našou telocvičnou. Aj to tu rovnako smrdí. Štanka, pot a linoleum. Pred očami uvidím Wolkowa, nášho vytrénovaného sedemdesiatročného telocvikára, ako poskakuje po chodbe v teplákovej súprave. Poďme, chlapci! Raz – dva! Raz – dva! Mľaskavý zvuk jeho krokov na podlahe, vzdialený chichot z dievčenskej šatne a Wolkowov pohľad tým smerom. Vidím vysoké okná, lavičky, obruče na strope, na ktorých sa nikdy necvičilo. Vidím, ako bočným vchodom vchádzajú do telocvične Natalie, Lena a Kimberley. A Tatjana v zelenej súprave. Vidím jej rozmazaný odraz na podlahe, lesklé nohavice, všetky baby ich teraz nosia, tielka. Polovica dievčat najnovšie cvičí v hrubých vlnených svetloch a minimálne tri zakaždým prinesú potvrdenie od doktora. Hageciovo gymnázium, ôsmy ročník.

„Myslel som si, že od pätnástich,“ dostanem zo seba a policajt pokrúti hlavou.

„Nie, od štrnástich. Horst, čo je s tou kávou?“

„Kávovar je pokazený.“

Chcem hovoriť so svojím právnikom.

To je asi veta, ktorú by som mal teraz povedať.

Správna veta v správnej chvíli, presne ako v telke. Ale ľahko sa to povie – chcem hovoriť so svojím právnikom. Fízli by zrejme umreli do smiechu. Problém je, že nemám šajnu, čo tá veta znamená. Poviem, že chcem hovoriť so svojím právnikom, a oni sa ma spýtajú: „S kým to chceš hovoriť? So svojím právnikom?“ Čo im odpoviem? V živote som žiadneho právnika nevidel a ani neviem, na čo by som

ho potreboval. Dokonca netuším, či je právnik to isté ako advokát. Alebo prokurátor. Predpokladám, že je to niekto ako sudca, ibaže je na mojej strane a vyzná sa v zákonoch lepšie ako ja. Ale to sa vyznajú všetci v tejto miestnosti. Hlavne policajti. Samozrejme, mohol by som sa ich na to spýtať, ale stavím sa, že ak by som oslovil toho mladšieho, otočil by sa ku kolegovi a zakričal by: „Hej, Horst! Pod sem! Náš hrdina sa pýta, či nepotrebuje právnik! To je, čo? Krv po celej podlahe, našťi si do nohavíc ako majster sveta a – chce hovoriť so svojím právnikom!“ Ha-ha-ha. Smiali by sa ako nepríčetní, to je jasné. Myslím, že som na tom už dosť zle, nemusím zo seba robiť ešte aj opicu. Čo sa stalo, už sa neodstane. A nezmení to žiadny právnik. Iba blázon by poprel, že som v poriadnej kaši. Čo by som im povedal? Že som celý týždeň preležal doma pri bazéne, že im to potvrdí aj naša upratovačka? Že z neba padali polky prasiat? V tejto situácii viac urobiť nemôžem. Ešte by som sa mohol pomodliť k Mekke a nasrať si do nohavíc. Inak veľa možností nemám.

Mladší policajt, ktorý vlastne vyzerá celkom sympaticky, pokrúti hlavou a opakuje: „Pätnásť je hlúposť. Od štrnástich. Od štrnástich si trestne zodpovedný.“

Asi by som sa mal cítiť previnilo a pociťovať ľútosť a všetko ostatné, ale ak mám byť úprimný, necítim vôbec nič. Len sa mi strašne točí hlava. Poškriabem sa po lýtku. Lenže tam, kde som mával lýtko, zrazu nič nemám. Na ruku sa mi nalepí fialový sliz. To nie je moja krv, tvrdil som, keď sa ma predtým pýtali. Na ceste predsa ležalo

dost iného slizu, o ktorý sa mohli postarať, a fakt som si myslel, že to nie je moja krv. Ale ak to nebola moja krv, tak kde mám lýtko?

Vytiahnem si nohavicu a pozriem sa na nohu. Mám presne sekundu na to, aby som sa začudoval. Keby som toto videl vo filme, určite by mi prišlo zle, pomyslel som si, a naozaj mi prišlo zle, tu, na stanici diaľničnej polície, čo je svojím spôsobom upokojujúce. Na okamih vidím, ako sa ku mne po linoleu približuje môj zrkadlový odraz, potom sa ozve rana a vypne ma.

2

Lekár otvára a zatvára ústa ako kapor. Trvá niekoľko sekúnd, kým z neho vylezú slová. Kričí. Prečo tak kričí? Kričí na nejakú nízku ženu. Potom sa pridá muž v modrej uniforme. Policajt, ktorého ešte nepoznám. Napomenie lekára. Ako vôbec viem, že je to lekár? Má na sebe biele plášt. Môže to byť aj pekár. Ale vo vrecku plášťa má kovovú baterku a tú vecičku na počúvanie. Načo by bola pekárovi? Na počúvanie rožkov? Bude to lekár. Ukazuje mi na hlavu a kričí. Pod prikrývkou sa snažím nahmatať si nohy. Sú holé. Už nie sú od krvi ani od moču. Kde to vlastne som?

Ležím na chrbte. Nado mnou je všetko žlté. Pozriem sa nabok – veľké, tmavé okná. Otočím hlavu – biely umeľohmotný záves. Tipujem, že som v nemocnici. To by vysvetľovalo toho lekára. Jasné, aj tá nízka žena má plášť a blok na písanie. Aká je to nemocnica? Žeby Charité? Netuším. Nie som v Berlíne. Napadne mi, že sa ich spýtam, no nikto si ma nevšíma. Policajtovi sa totiž nepáči,

že naňho lekár kričí, a tak hučí aj on, ale lekár ziape ešte hlasnejšie. Je zaujímavé sledovať, kto tu má hlavné slovo. Jednoznačne lekár a nie policajt, a ja som taký vyčerpaný a zároveň šťastný a unavený. Mám pocit, akoby som bol zvnútra vypchatý šťastím, a bez slova opäť zaspím. Ne-skôr sa ukáže, že šťastie sa volá válium. Rozdávajú ho tu veľkými striekačkami.

Keď sa preberiem, všade je svetlo. Za veľkými oknami svieti slnko. Niečo ma štekľí na nohe. Aha, ďalší lekár, ale tentoraz iný a je tu aj so sestričkou. Žiadni policajti. Lekár ma štekľí na nohe, je mi to dosť nepríjemné. Prečo to robí?

„Je hore,“ poznamená sestrička. Tá nebude veľmi dôvtipná.

„Dobre,“ povie lekár a pozrie sa na mňa. „Ako sa cítiš?“
Chcem niečo povedať, ale z úst mi vyjde iba: „Pff.“

„Ako sa máš? Vieš, ako sa voláš?“

„Pff-hm?“

Čo je to za otázku? Myslia si, že som degeš? Pozerám sa na lekára, on sa pozerá na mňa, skloní sa a zasvieti mi baterkou do očí. To je akože výsluch? Mám sa priznať k svojmu menu či čo? Som v nemocnici, kde mučia pacientov? A keby aj áno, môže ma na chvíľu prestať ťahať za viečka alebo sa aspoň tváriť, že ho moja odpoveď zaujíma? Neodpovedám. Premýšľam, či mám povedať Maik Klingenberg alebo iba Maik, alebo Klinge, alebo Attila, kráľ Hunov – to vždy hovoríeva otec, keď je v strese, pretože celý deň počúva Jóbove zvesti. Dá si dvoch jägermeistrov a predstaví

sa do telefónu ako Attila, kráľ Hunov. Kým sa rozhodujem, či mám v tejto situácii niečo povedať alebo si to radšej odpustiť, lekár hovorí, aby mi dali „štyri z tohto“ a „tri z tamtoho“. A ja opäť zaspím.

3

O nemocniciach sa toho dá povedať veľa, ale vždy je v nich super. Zakaždým som tam neskutočne rád. Človek celý deň nič nerobí a potom prídu sestričky. Všetky sú mega mladé a mega priateľské. A nosia tie tenučké biele uniformy, takže hneď vidíte, akú majú pod nimi spodnú bielizeň. Ani sám neviem, prečo mi to pripadá také skvelé. Ak by niekto takto chodil po ulici, pomyslel by som si, že je mimo. Ale v nemocnici je to fasa. Podľa mňa. Trochu sa to podobá na mafiánske filmy, kde sa na vás gangstri minútu ticho pozerajú, kým zakričia: „Hej!“ Ďalšia minúta ticha. „Pozri sa mi do očí!“ Päť minút ticha. V skutočnom živote je to hlúposť. Ale keď je človek mafián, to je iná káva.

Moja oblúbená sestrička je z Libanonu a volá sa Hanna. Má krátke čierne vlasy a nosí normálnu spodnú bielizeň. A to je tiež skvelé – normálna spodná bielizeň. Iné druhy spodnej bielizne totiž vyzerajú trochu smutne. Väčšinou. Ak nemáte postavu ako Megan Foxová, môže to byť dost

zúfalé. Nevieť. Možno som perverzák – páči sa mi normálna spodná bielizeň.

Hanna vlastne iba študuje za zdravotnú sestru, a keď príde do mojej izby, najprv strčí dnu hlavu, dvomi prstami zaklope na zárubňu, čo je podľa mňa naozaj veľmi slušné. Každý deň si pre mňa vymyslí nové meno. Najprv som bol Maik, potom Maiki, Maikipaiki, to už si hovorím, ty vole... Ale to nebolo všetko. Volal som sa aj Michael Schumacher, Attila, kráľ Hunov, zabijak sviň a nakoniec dokonca chorý zajko. Už len preto by som tu zostal aj ďalší rok.

Hanna mi každý deň mení obvaz. Dost' to bolí a bolí to aj Hannu, vidím jej to na tvári.

„Hlavné je, že si v pohode,“ uzavrie zakaždým a ja jej vždy poviem, že keď budem starší, vezmem si ju, alebo niečo také. Bohužiaľ, už má priateľa. Niekedy ma príde len tak pozrieť a sadne si ku mne na posteľ, pretože nemávam takmer žiadne návštevy, a vždy sa fakt dobre porozprávame. Ozajstné rozhovory dospelých. Rozprávať sa so ženami ako Hanna je oveľa ľahšie než s dievčatami v mojom veku. Ak mi to niekto viete vysvetliť, pokojne sa mi ozvite, pretože ja o tom nemám šajnu.

4

Doktor nie je veľmi zhovorčivý. „Sval je iba kus mäsa,“ vysvetľuje. „Nemusíš sa báť, dorastie. Možno ti tam zostane jamka alebo jazva. Bude to sexi,“ dodá. Hovorí to každý deň. Každý deň mi skontroluje obvaz a povie presne to isté – že mi tam zostane jazva, že sa nemusím báť, že to neskôr bude vyzerateľ, ako keby som bol na vojne. „Ako keby si bol na vojne, mladý muž. Na to baby letia,“ povie a asi to má hlbší význam, ale ja tomu nerozumiem. Potom na mňa žmurkne, tak mu väčšinou odžmurknem, hoci nič nechápem. Ten chlap mi predsa pomohol, tak musím pomôcť aj ja jemu.

Neskôr sa naše rozhovory zlepšia. Najmä preto, že preberáme vážnejšie témy. Vlastne ide iba o jeden rozhovor. Keď už som schopný krívať, zoberie ma do ordinácie, kde má len stôl a žiadne lekárske prístroje. Sedíme oproti sebe ako veľkí šéfovia, ktorí sa dohadujú na ďalšom obchode. Na stole je plastová napodobenina ľudského tela, z ktorej sa dajú vybrať orgány. Hrubé črevo vyzerá ako mozog a žalúdk sa odlupuje farba.

„Musím sa s tebou porozprávať,“ začne lekár. To je ten najhlúpejší začiatok rozhovoru, aký poznám. Čakám, kým to vyklopí, ale, bohužiaľ, práve to k tomuto úvodu patrí, že vám niekto povie: musím sa s tebou porozprávať a potom nič nepovie. Lekár na mňa zíza, sklopí zrak a rozdrapí zelený papierový zoraďovač. Alebo ho možno iba otvorí, ako keď pacientovi otvára brušnú dutinu. Veľmi opatrne, komplikovane a vážne. Je to chirurg. Klobúk dole!

To, čo príde potom, je už menej zaujímavé. V podstate chce vedieť, odkiaľ mám ranu na hlave. Tú vpredu vpravo. A tiež ďalšie rany – na diaľnici, áno, to už počul –, ale zaujíma ho iba rana na hlave – spadol som zo stoličky na diaľničnej policajnej stanici.

Lekár si spojí prsty do striešky. Áno, to sa píše aj v správe – spadol zo stoličky. Na policajnej stanici.

Príkývne.

Aj ja prikývnem.

„Zostane to medzi nami,“ povie po chvíli.

„Ja viem,“ prikývnem ako úplný retard, žmurknem na doktora a pre istotu aj na umelohmotný model ľudského tela.

„Môžeš mi povedať všetko. Som tvoj lekár a som povinný zachovávať mlčanlivosť.“

„Hej, v pohode,“ prikývnem. Niečo podobné mi naznačoval pred pár dňami, ale až teraz mi to došlo. Má povinnosť mlčať a čaká, že mu poviem niečo, o čom bude môcť mlčať. Ale čo? Že je skvelé naštáť si od strachu do gati?

„Nejde iba o spôsob konania. Ide o porušenie povinnosti dohľadu. Nemali sa spoľahnúť na informácie, ktoré si im poskytol, chápeš? Mali ich preveriť a okamžite zavolať lekára. Vieš si predstaviť, aké to bolo vážne? A ty vravíš, že si spadol zo stoličky.“

„Hej.“

„Vidím, píše sa to tu. Ale my lekári sme podozrievaví ľudia. Myslím, že od teba niečo chceli. Ako tvoj ošetrojúci lekár...“

Áno, dočerta. Povinnosť mlčať, to už som počul. Ale čo chce vedieť? Ako sa padá zo stoličky? Najprv do strany a potom bum? Dlhو krúti hlavou a potom urobí nepatrný pohyb rukou. Až vtedy mi dopne, o čo mu ide. Bože, ja som fakt úplne mimo. To je trápne! Ale prečo to nepovie na rovinu?

„Nie!“ vykriknem a mávam rukami, ako keby som odháňal obrovský roj múch. „Všetko je v pohode! Sedel som na stoličke, vyhrnul som si nohavicu, a keď som to uvidel, prišlo mi zle a tresk! Žiadne cudzie zavinenie.“ Dobrý výraz. Počul som ho v seriáli *Miesto činu*.

„Si si istý?“

„Stopro. A policajti boli milí. Dokonca mi dali vođu a vreckovku. Zatočila sa mi hlava a zletel som.“ Narovnáam sa a ako talentovaný herec sa dvakrát zošuchnem.

„Dobre teda,“ pomaly povie lekár a niečo načmára na papier.

„Pýtal som sa len pre istotu. Ale aj tak je to nezodpovedné. Strata krvi... naozaj by... nevyzerá to tak.“

Zatvorí zelený zoraďovač a zadíva sa na mňa. „Viem, že sa ma to netýka, ale mám ešte jednu otázku. Keď nechceš, nemusíš odpovedať. Čo ste tam vlastne chceli? Kam ste išli?“

„Netuším.“

„Ako vravím, nemusíš mi odpovedať. Pýtam sa iba zo zvedavosti.“

„Povedal by som vám to. Ale neverili by ste mi.“

„Veril.“ Kamarátsky sa na mňa usmial.

„Je to hlúpe.“

„Čo je hlúpe?“

„Ja... Chceli sme ísť do Diery. Tak vidíte, je to hlúpe.“

„Nemyslím si, že je to hlúpe. Len nechápem. Kam ste to chceli ísť?“

„Do Diery.“

„To je kde?“ So záujmom sa na mňa zadíval a cítil som, že sa červenám. Ďalej sme to nerozvíjali. Potriasli sme si rukami ako dospeláci a vlastne som rád, že som nemusel skúšať jeho povinnosť mlčanlivosti.

5

Nikdy som nemal prezývku. Myslím v škole. Ale ani inde. Volám sa Maik Klingenberg. Maik. Žiadny Maiki, Klinge a podobné hlúposti, skrátka iba Maik. Okrem šiestej triedy, vtedy ma chvíľu volali Psycho. Tiež nie bohvieaká výhra, ale netrvalo to dlho a zase som bol Maik.

Keď nemáte prezývku, môže to byť z dvoch dôvodov. Buď ste neskutočne nudný, alebo nemáte žiadnych kamarátov. Ak mám byť úprimný, keby som sa mal rozhodnúť pre jeden z týchto dôvodov, radšej by som nemal kamarátov, než byť neskutočne nudný. Pretože ak je človek nudný, automaticky to znamená, že nemá kamarátov. Alebo iba takých, ktorí sú ešte nudnejší než on.

Existuje však aj tretia možnosť. Môžete byť nudný a ešte aj nemať kamarátov. Obávam sa, že to je môj prípad. Minimálne odvtedy, čo sa odsťahoval Paul. Je to môj najlepší kamoš už od škôlky, vídali sme sa takmer každý deň, až kým sa jeho strelená mama nerozhodla, že chce bývať niekde na samote.

Bolo to v čase, keď som nastúpil na gymnázium, čo celú vec ešte skomplikovalo. S Paulom sme sa takmer nestýkali. Keď som ho chcel navštíviť, musel som sa trepať celú večnosť električkou a potom šliapať šesť kilometrov na bicykli. A okrem toho sa Paul dosť zmenil. Odkedy sa mu rozviedli rodičia, preskočilo mu. Fakt. Teraz v podstate býva v lese s mamou a upadá. Vždy mal také sklony, večne ho niekto musel poháňať. Ale tam, kde momentálne býva, ho nikto k ničomu nedotlačí. Ak si dobre pamätám, navštívil som ho maximálne trikrát. Zakaždým som mal z toho takú depku, že som sa tam už nikdy nechcel vrátiť. Paul mi ukázal ich dom, záhradu, les aj posed, kde sedával a pozoroval zvieratá. Až na to, že žiadne zvieratá tam, samozrejme, neboli. Len každé dve hodiny naokolo preletel vrabec. Paul si to zapísal do denníka. Bolo to na jar, keď práve vyšla nová počítačová hra GTA IV, ale vôbec ho to nezaujímalo. Myslel iba na tie zvery. Raz som s ním presedel na posede celý deň. Celé zle. Tajne som si prelistoval jeho denník, aby som zistil, čo si zapisuje, lebo v ňom mal aj veľa iných vecí. Našiel som niečo o jeho mame, veci zapísané tajným písmom a tiež kresby nahých žien. Boli fakt dosť zlé. Teda, nič proti nahým ženským, tie sú super. Ale tie kresby neboli super, boli sprosté a medzi nimi boli krasopisom zaznamenané správy o pozorovaní zvierat a počasí. Na úplný koniec Paul napísal, že videl diviaky, rysy a vlky, pri vlkoch bol otáznik. Tak som sa ho spýtal: „Paul, sme na okraji Berlína – rysy a vlky, si si naozaj istý?“ A Paul mi vytrhol denník z ruky a hľadel na mňa, ako keby som bol

ja ten trafený. Potom sme sa už veľmi nestretávali. Prešli tri roky. A to kedysi býval môj najlepši kamoš.

Na gymplí som nemal kamarátov. Nie som moc dobrý v zoznamovaní sa, ale to by mi až tak neprekážalo. Až kým neprišla Tatjana Cosicová. Respektíve, kým som si ju nevšimol. Samozrejme, odjakživa bola moja spolužiačka, ale všimol som si ju až v siedmej triede. Neviem prečo, ale v sedmičke som ju nemohol spustiť z očí, a vtedy sa začalo všetko to trápenie. Asi by som ju mal opísať, pretože inak nepochopíte, o čom tu budem hovoriť.

Tatjana sa krstným menom volá Tatjana a priezviskom Cosicová. Má štrnásť rokov, meria meter šesťdesiatpäť, jej rodičia sa tiež volajú Cosicoví. Krstné mená neviem. Pochádzajú zo Srbska alebo z Chorvátska, respektíve aspoň ich priezvisko odtiaľ pochádza, bývajú v bielom činžiaku s oknami – a tak ďalej a tak ďalej. Asi vám je jasné, že by som takto vedel trepať ešte dlho, ale najčudnejšie na tom celom je, že ja vlastne neviem, o čom hovorím. Ja totiž Tatjanu vôbec nepoznám. Viem o nej len to, čo všetci jej spolužiaci. Viem, ako vyzerá, ako sa volá a že je dobrá v telocviku a v angline. A tak ďalej. To, že meria meter šesťdesiatpäť, viem zo školskej lekárskej prehliadky. Jej adresu viem z telefónneho zoznamu. A nič iné v podstate neviem. Mohol by som vám ešte detailne opísať jej výzor, hlas, vlasy a tak. Ale to nie je podstatné. Každý si vie predstaviť, ako vyzerá – vyzerá úžasne. Aj hlas má úžasný. Aj vlasy. Ona je, skrátka, celá úžasná. Tak si ju môžete predstaviť.